

A SZERZŐ OSCAR-DÍJAS
ALKOTÁSA: A FAUN LABIRINTUSA

GUILLERMO

DEL TORO

ÖRÖK

SÖTÉTSÉG

CHUCK

HOGAN

GUILLERMO DEL TORO

és

CHUCK HOGAN

THE
NIGHT
ETERNAL
ÖRÖK SÖTÉTSÉG

A Kór-trilógia
III. könyv

The background of the entire page is a dark, textured marbled paper. It features a complex, organic pattern of swirling, branching, and cell-like structures in shades of dark grey, black, and a slightly lighter, mottled grey. The texture is reminiscent of stone or biological tissue.

GUILLERMO DEL TORO
és
CHUCK HOGAN

Szüleimnek.
Most már tudom, milyen nehéz dolgotok volt...

GDT

Charlotte-nak, örök szeretettel.

CH

HAMUESÖ

Részlet

Ephraim Goodweather naplójából

A sötétség második napján bekerítették őket. A legjobbakat és a legtehetségesebbeket: a hatalmasokat, a gazdagokat, a befolyásosokat.

A törvényhozókat és a vezérigazgatókat, az iparmágnásokat és az értelmiségieket, a lázadókat és az ünnepelt hírességeket. Egyiküket sem változtatták át; csak megölték és megsemmisítették őket. Kivégzésük gyorsan, nyilvánosan és brutálisan zajlott.

A különböző tudományágak egy-két képviselőjén kívül minden vezetőt likvidáltak. Az elátkozottakat a családjukkal együtt kiűzték a River House-ból, a Dakotából, a Beresfordból. Letartóztatták és világszerte nagy, városi gyűjtőhelyekre terelték őket: a washingtoni National Mallra, a sanghaji Nandzsing útra, a moszkvai Vörös térre, a fokvárosi Green Point Stadionba és a New York-i Central Parkba. Majd – iszonyatos vérontás közepette – megszabadultak tőlük.

A beszámolók szerint több mint ezer strigoi randalírozott Lexingtonban. Minden épületet megszálltak a Gramercy Park körül. A pénzre vagy szívésségekre vonatkozó ajánlatok süket fülekre találtak. Puha, manikűrözött kezek imádkoztak kegyelemért. A Madison Avenue lámpaoszlopairól rángatózó testek lógtak alá. A Times Square-en hat méter magas halotti máglyákon égtek a napbarnított, elkényelmesedett testek. Mintha össznépi grillpartit tartottak volna; a manhattani elit megvilágította a kihalt utcákat, a bezárt üzleteket – VÉGLÁRUSÍTÁS – és a néma LED-kivetítőket.

A Mester szemmel láthatóan jól kalkulált, pontosan tudta, mennyi vámpírra van szükség ahhoz, hogy fenntarthassa az uralmát, de ne merítse ki a vérkészleteket; módszere hatékony és jól kidolgozott volt. Az időseket és a betegeket szintén öszszegyűjtötték és megsemmisítették. Tisztogatással egybekötött puccs zajlott a világban. Hetvenkét óra leforgása alatt az emberiség durván egyharmadát pusztították el akkor, „amit ma úgy ismerünk: a Pusztítás Éjszakája”.

A hordák ellepték az utcát. A rohamrendőrség, a kommandósok, a katonaság – a szörnyek hulláma őket is elnyelte. Akik behódoltak, akik megadták magukat, örökké avanszáltak.

A Mester terve átütő sikert aratott. Darwini mintára, brutális módszerekkel választotta ki a simulékony, könnyen befolyásolható túlélőket. Növekvő hatalma több volt, mint rémisztő. Az Ősök halála után a horda – és velük együtt a világ – fölötti befolyása még hatalmasabbá és kifinomultabbá vált. A strigoik már nem dühöngő zombikként járták az utcákat,

kényük-kedvük szerint csapva le áldozataikra. Összehangoltan mozogtak. A méhekhez vagy a hangyákhoz hasonlóan, mind-egyiküknek megvolt a maga szerepe és feladata. A Mester megbízásából járőröztek az utcán.

Kezdetben egyáltalán nem voltak nappalok. Amikor a nap a zeniten állt, pár másodpercre felderengett ugyan egy-két halovány fénysugár, de ettől eltekintve szakadatlan sötétség uralkodott a tájon. A napnak most, két év elteltével is csak két órára sikerült áttörnie a mérgezett atmoszférán, és sápadt fénye semmiben sem emlékeztetett arra a napsütésre, amely valaha felmelegítette a Földet.

Mindent elleptek a strigoik; olyanok voltak, mint a pókok vagy a hangyák. Ők feleltek azért, hogy az életben maradottak jól működő fogaskerékként simuljanak bele a gépezetbe...

Az egészben az volt a legmegdöbbentőbb... hogy az élet valójában alig változott. A Mester igyekezett kihasználni az első pár hónapot jellemző káoszt. Az ennivaló, az ivóvíz, a közegészségügy, a jogérvényesítés hiánya rettegésben tartotta az embereket, olyannyira, hogy amint visszaállították az alapvető infrastruktúrát, amint bevezették a jegyrendszert, és az újjáépített elektromos hálózat fényt csempészett a hosszú éjszakák sötétjébe, a lakosság engedelmességgel hálálta meg a kegyet. A jószágnak rendre és kiszámíthatóságra – a hatalom megingathatatlanságának érzésére – van szüksége ahhoz, hogy engedelmeskedjen.

Alig két hét leforgása alatt szinte minden rendszert újjáépítettek. A víz- és energiahálózatot... még a kábeltévé is újraindult:

csupa ismétlést sugárzott, reklám nélkül. A sport- és a hírműsorok is felvételtől mentek. Egy új műsor sem készült. És... az emberek nem reklamáltak.

A gyors közlekedés elsődleges fontossággal bírt az új világban, mert a személygépkocsi ritkaságnak számított. Az autókat potenciális pokolgépeknek tartották, ezért nem volt helyük az új rendőrállamban. Lefoglalták és bezúzták őket. Az összes jármű a közszolgálatok – a rendőrség, a tűzoltóság, a mentők – tulajdonában állt; társadalmi célokat szolgált, és a behódolt emberek felügyelete alá került.

A repülőgépek is hasonló sorsra jutottak. Az egyetlen aktív flotta a Stoneheart irányítása alatt állt – ez volt az a multinacionális cég, amely az élelmiszer- és energiaellátás, valamint a hadiipar kisajátítása révén a Mestert a bolygó urává tette –, amely csupán hét százalékát tartotta meg az égboltot egykoron behálózó gépparknak.

Az ezüst, amelyet betiltottak, kereskedelmi valutává vált. Keresett cikk lett belőle, amit kuponra vagy élelmiszerjegyre lehetett cserélni. Ha az ember eleget gyűjtött össze belőle, még a szabadságát is megválthatta vele a farmokon.

Ebben az új világban a farmok jelentették az egyetlen újdonságot. A farmok és az oktatási rendszer összeomlása. Senki sem járt iskolába, senki sem olvasott, senki sem gondolkodott.

Az ólak és a vágóhidak folyamatosan működtek. Képzett örök és pásztorok látták el a strigoikat a szükséges tápanyagokkal. Hamar kialakult az új kasztrendszer. Szigorúan biológiai alapon: a strigoik a B pozitív vért szerették. Bármilyen vérral megelégedtek, de a B pozitívnak – mint egyes tejfajtáknak

– számos előnyös tulajdonsága volt: tovább megőrizte az ízét és a minőségét, ráadásul csomagolni és tárolni is egyszerűbb volt. A nem B-s vércsoportúak voltak a munkások, a földművesek, a csicskák. A B pozitívakat viszont nagy becsben tartották. Kényeztették őket, csemegéket és táplálékkiegészítőket kaptak. Az UV-táborokban is dupla adag sugárzásnak tették ki őket, hogy elegendő D-vitamin termelődjön a szervezetükben. Szigorú ellenőrzés alatt tartották a napirendjüket, a hormonális egyensúlyukat és a szaporodásukat, hogy ki tudják elégíteni a keresletet.

Minden a terv szerint haladt. Az emberek munkába jártak, tévét néztek, megvacsoráztak és lefeküdtek. De aztán halkan pityeregve forgolódtak a néma sötétben, mert jól tudták, az ismerőseik, a közeli hozzátartozóik – köztük a társuk is, akivel megosztják az ágyukat – bármelyik pillanatban eltűnhetnek: elnyeli őket a legközelebbi farm betonépülete. És az ajkukat rágszállták, és sírtak, mert nem volt más választásuk, mint behódolni. Mert sokak (szülők, testvérek, gyerekek) sorsa függött tőlük. Mindig akadt valaki, akinek a léte felhatalmazta őket arra, hogy féljenek, akivel indokolni tudták a gyávaságukat.

Ki gondolta volna, hogy ekkora nosztalgiával fogunk visszatekinteni a lármás ezredfordulóra. A világ összeomlását megelőző időszak, amely a felfordulás, a politikai kicsinyesség és a pénzügyi stiklik jegyében telt... igazi aranykornak számított a mostani állapotokhoz képest. Mindent elvesztettünk – az apáink és nagyapáink által megálmodott társadalmi rendet. Bégető nyájjá silányultunk. Birkákká.

Mi, akik még mindig életben vagyunk, de nem épültünk be a rendszerbe... mi renitensek vagyunk. Férgek. Mocskok. Köz-ellenségek.

És tehetetlenek...

Kelton utca, Woodside, Queens

SIKOLTÁS HARSANT FEL A TÁVOLBAN, és dr. Ephraim Goodweather felriadt. A kanapéra csapott, a hátára fordult, és felült, majd – egyetlen jól irányzott, harcias mozdulattal – megmarkolta a földön heverő táskából kikandikáló kard elnyűtt bőrmarkolatát, és megsuhintotta az éneklő ezüstöt.

Ám rekedtes csatakiáltása, amely még a rémálom utóhatása volt, rögtön a torkán is akadt. A kard megremegett, nem ütközött ellenállásba.

A férfi egyedül volt.

Kelly háza. Kelly kanapéja. Csupa ismerős dolog.

A volt felesége nappalija. A sikoly valójában egy távoli sziréna hangja volt, amit Eph szunnyadó elméje változtatott át emberi kiáltássá.

Már megint álmodott. Tűzről meg vakító fényalakokról – meghatározhatatlanok voltak, de emberszerűek. A robbanáspontról. Ő is szerepelt az álomban: az alakokkal birkózott, de aztán mindent elnyelt a fény. A férfi minden alkalommal olyan zaklatottan és kimerülten ébredt, mintha valójában megküzdött volna az ellenfelével. Az álom teljesen váratlanul kezdődött. Eph hiába

álmodott teljesen hétköznapi dolgokról – piknikről, közlekedési dugóról, az irodájáról –, a fény egyszer csak terjedni kezdett, és mindent elnyelt, aztán megjelentek az ezüstös alakok.

A férfi vaksin tapogatózott, a fegyvertáskáját kereste – egy átalakított baseballtáskát, amit még hónapokkal korábban csórt el egy kifosztott üzletből a Flatbush sugárúton.

Queensben volt. Oké. Oké. Már kezdett derengeni – a macskájaj első nyilallásain keresztül. Megint kiütötte magát. Újabb veszélyes tivornya. Visszatette a kardját a fegyvertáskájába, és hátradőlt, olyan óvatosan tapogatva meg a homlokát, mintha egy elrepedt kristálygömböt emelne fel a földről. A haja drótszerűen meredt az égnek, a feje fájdalmasan lüktetett.

Ez itt a földi pokol. Igen. Az elátkozottak birodalma.

A valóság makacsul kitartott. Eph rémálomra ébredt. Még élt – és ember volt –, ami nem tűnt soknak, de ez volt a legjobb, amit elvárhatott.

Újabb nap a pokolban.

Az utolsó dolog, amire még emlékezett, az álmofoszlány, amely úgy tapadt a tudatához, mint a ragacsos méhlepény, a perzselő ezüstös fényben fürdő Zack képe volt. Ezúttal az ő alakjából indult a robbanás.

– *Apa* – mondta Zack, egyenesen Eph szemébe nézve, aztán mindent elnyelt a fény.

A férfi megborzongott az emlék hatására. Miért nem tud legalább álmában elszabadulni ebből a pokolból? Nem ez lenne a logikus? Hogy az álmaiba meneküljön, és ezzel ellensúlyozza a lét borzalmait? Mit nem adna egy nosztalgikus álomért, amely gyógyír lehetne meggyötört elméjének.

A fiatal Eph és Kelly kéz a kézben csatangol a bolhapiacon, olcsó bútorok és csecsebecsék után kutatva...

A kicsi Zack mezítláb futkározik a házban, mint egy pelenkás zsarnok...

Eph, Kelly és Zack összekulcsolt kézzel ül a púpozott tányérok fölött, és a szülők hallgatják, amint Z mániákus precizitással elmond egy imát...

Ám Eph álmai amatőr horrorfilmekre emlékeztettek. Csupa jól ismert arc – ellenségek, ismerősök, barátok –, akiket a szeme láttára cserkésznek be és ragadnak el, ő pedig hiába igyekszik, nem tud segíteni rajtuk, de elfordulni sincs ideje.

A férfi felült, megvárta, míg visszanyeri az egyensúlyát, majd, fél kezével a kanapéra támaszkodva felállt. Kiment a nappaliból, és a hátsó udvarra néző ablakhoz lépett. A ház a LaGuardia reptér közelében állt. Manapság nagy szó volt, ha meglátott egy repülőt, vagy meghallotta a sugárhajtómű távoli hangját. Nem köröztek fénypontok az égbolton. Eph 2001. szeptember 11-re gondolt, arra, hogy akkor is milyen szürreálisnak hatott az üres égbolt, és milyen különös megkönnyebbülés lett úrrá az embereken, amikor egy hét múlva újra megindult a légiközlekedés. Most semmi okuk nem volt a megkönnyebbülésre. A dolgok nem zökentek vissza a régi kerékvágásba.

Eph azt sem tudta, hány óra lehet. Talán hajnal, találgatott, saját biológiai órájára hagyatkozva. Nyár volt – legalábbis a régi naptár szerint –, vagyis a napnak magasan kellett volna ragyognia az égen.

De most sötétség uralkodott a világon. Az éjszakák és nappalok természetes rendje talán örökre felborult. Az égbolton lebegő

sötét hamufátyol teljesen elhomályosította a napot. Az új atmoszférát teljesen beszennyezte a Föld különböző pontjain történt nukleáris robbanások és vulkánkitörések törmeléke – kékeszöld cukorgolyó mérgező csokoládéba mártva. A vastag, légmentesen szigetelő burok nem engedte elpárologni a sötétséget meg a hideget, és teljesen kívül rekesztette a nap sugarait.

Örök alkony. A bolygó a fagy és a gyötrelem szürke, rothadó világává változott.

Tökéletes környezet a vámpíroknak.

A legutolsó jelentések szerint – amelyeket már régóta cenzúra alá vettek, ám amik ennek ellenére úgy terjedtek az interneten, mint a pornó – világszerte hasonlóan áldatlan állapotok uralkodtak. A szemtanúk elsötétülő égboltról, fekete esőről, baljóslatúan megvastagodó és soha többé fel nem szakadó felhőzetről számoltak be. A Föld forgása és a széljárások miatt elméletileg csupán a két pólus – a jégbe burkolózó Északi- és Déli-sark – élvezhetett valamennyit a rendes szezonális napsütésből... bár erre senki sem mert volna megesküdni.

A nukleáris robbanások és az atomerőművek összeomlása nyomán keletkezett sugárveszély kezdetben rendkívül magas volt – az epicentrumokban egyenesen katasztrofális. Eph és a többiek közel két hónapot töltöttek a föld mélyén, a Hudson folyó alatt húzódó vasúti alagútban; csak így sikerült elkerülniük a rövid távú hatásokat. A rendkívüli időjárási körülmények és a légköri szelek messzire sodorták a szennyeződést, ami csak még tovább súlyosbította a helyzetet; az ökoszisztéma radikális változásai nyomán keletkező heves esőzések szétszórták a csapadékokat, tovább terjesztve a radioaktív sugárzást. A csapadék sugárzása exponenciálisan

veszít az erejéből, így azok a területek, amelyek nem voltak kitéve közvetlen sugárhatásnak, hat hét múlva már biztonságos, tiszta úti célnak számítottak.

A hosszú távú hatásokat még csak ezután fogják tapasztalni. Az emberi termékenységgel, a genetikai mutációkkal és a megnövekedett karcinogenitással kapcsolatos kérdések megválaszolása ennyi idő távlatából még nem lehetséges. A jelenlegi helyzet még ezeket a valós aggodalmakat is beárnyékolta: két évvel a nukleáris katasztrófák és a vámpírok hatalomátvétele után minden félelem megalapozottnak tűnt.

A vijjogó sziréna elhallgatott. A riasztórendszerek, amelyek az emberi betolakodók elriasztására és az örök mozgósítására szolgáltak, időről időre megszólaltak – bár már nem olyan gyakran, mint az első hónapokban, amikor folyamatosan, megállás nélkül visítottak, mintha a haldokló emberi faj sikoltozna kínjában. A civilizáció újabb emléke indult pusztulásnak.

A beálló csöndben Eph fülelni kezdett, vajon nem járnak-e betolakodók a környéken. A vámpírok bármilyen résen keresztülhadtak – ablakokon bújtak be, nyirkos pincékből másztak elő, poros padlásokról szálltak alá –; egyszerűen nem lehetett elrejtőzni előlük. Még az a pár órányi világosság – a derengő félhomály, a menedéket jelentő gyenge sárgás fény – is komoly veszélyeket rejtett magában. Nappal kijárási tilalom lépett életbe. Ez volt a legalkalmasabb idő a mozgásra – ilyenkor nem kellett a *strigoik* támadásától tartani –, ám a legveszélyesebb is egyben, mert a besúgók – az emberi származású szimpatizánsok, akik így próbálták megszilárdítani a helyzetüket – kíváncsi tekintetét semmi sem kerülhette el.

Eph az ablaküvegnek támasztotta a homlokát. A hűvös üveg kellemesen nyomódott forró bőrének, és kissé csillapította a koponyájában lüktető fájdalmat.

Az volt a legrosszabb, hogy Eph mindent tudott. A tudat, hogy megbolondulunk, még nem józanít ki minket. A tudat, hogy megfulladunk, még nem enyhít a szenvedésünkön – sőt csak tovább tetézi a félelmünket. A vámpírvírus keltette aggodalmon kívül a jövő miatti félelem és a szebb, boldogabb múlt iránt érzett nosztalgia is tovább mélyítette Eph kínjait.

A férfi teste ennivaló, fehérje után sóvárgott. Semmi sem volt otthon; Eph már hónapokkal korábban felfalt – és megivott – mindent. Még a Matt szekrényében talált dugicsokit is elpusztította.

Ellépett az ablaktól, és a konyha felé fordult. Megpróbált visszaemlékezni, hogyan került ide és miért. Vágásokat látott a falban, ott, ahol egy konyhakéssel megszabadította a volt felesége barátját, és lefejezte az újonnan átváltozott lényt. Ez még az öldöklés korai időszakában történt, amikor a vámpírgyilkolás legalább olyan félelmetes volt, mint az a lehetőség, hogy az ember maga is megfertőződhet. Még akkor is, ha a szóban forgó vámpír Eph exfeleségének a barátja volt, aki arra készült, hogy elfoglalja Eph helyét, és a legfontosabb férfi példakép legyen Zack életében.

Ez az erkölcsi alapú emberi reflex azonban már rég a múlté volt. Minden megváltozott, többek között dr. Ephraim Goodweather, a Járványügyi és -megelőzési Hivatal egykori vezető epidemiológusa is. A vámpírvírus leigázta az emberi fajt. A járvány megdöbbentő virulenciával és erőszakkal döntötte romba a

civilizációt. A lázadók zömét – az önfejűeket, a hatalmasokat és az erőseket – már elpusztították vagy átváltoztatták, hogy a Messter zavartalanul uralkodhasson az alázasok, a legyőzöttek és a rettegek fölött.

Eph visszament a fegyvertáskához. Egy noteszt húzott elő az egyik szűk – kesztyűk és homlokpántok tárolására kialakított – cipzáras zsebből. Mostanában minden gondolatát lejegyezte számfüles naplójába. A transzcendenstől a banálisig minden megörökítésre került. Mindent papírra akart vetni. Ehhez görcsösen ragaszkodott. A napló tulajdonképpen egy hosszú levél volt a fiának, Zacknek. A férfi így próbálta egyetlen gyermeke tudtára adni, mire jutott. A vámpírveszéllyel kapcsolatos minden meglátását és elméletét egy csokorba gyűjtötte. És tudós énjéhez híven, minden adatot és jelenséget gondosan lejegyzett.

A naplóírás abban is segített, hogy legalább az épelméjűség látszatát megőrizze.

Eph kézírása olyan kuszává vált az elmúlt két év során, hogy még ő maga is nehezen tudta kisilabizálni a bejegyzéseket. Mindennap felírta a dátumot, mert rendes naptár híján ez jelentette az egyetlen megbízható módszert az idő múlásának követésére. Nem mintha mindez sokat számított volna – kivéve ma.

Eph lefirkantotta a dátumot, és érezte, hogy kihagy a szívverése. Hát persze! Ez az! Hát ezért tart itt már megint! Zack tizenharmadik születésnapja.

Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel – figyelmeztetett az emeleti ajtóra erősített, filctollal írt felirat, amelyet sírkövek, csontvázak és keresztek képei díszítettek. Kisgyerekkéztől

származtak; Zack még hét- vagy nyolcévesen rajzolta őket. A fiú szobája, mint az eltűnt gyerekeké általában, gyakorlatilag érintetlen maradt: a szülei szívében megdermedt idő szimbóluma.

Eph folyton visszatért ide, mint bűvár az elsüllyedt hajóroncs-hoz. Ez volt az ő titkos múzeuma; egy világ, amelyben minden az egykori állapotokat tükrözte. Egy ablak, amely közvetlenül a történelemre nyílt.

Eph leült az ágyra. A matrac ismerősen, megnyugtató nyikorgással süppedt be alatta. A férfi már mindent megnézett ebben a szobában: mindent, amit a fia életében megérintett. A szoba összes zugát ismerte; az összes játékot, az összes figurát, az összes érmét és cipőfűzőt, az összes pólót és könyvet. Tagadta, hogy az önsajnálathoz dagonyázná. Az ember nem azért tér be egy templomba, zsinagógába vagy mecsetbe, hogy az önsajnálathoz dagonyázzon, hanem azért, hogy a hitét gyakorolja. Zack szobája templommá változott. Eph egyedül itt tudott megnyugodni és feltöltődni.

Zack még él.

Ez nem pusztán spekuláció. Ezt nem a vak remény mondatja vele.

Eph tudta, hogy Zack még él, és nem változott át vámpírrá.

Régen – amikor még másképpen működtek a dolgok – az eltűnt gyerekek szülei több helyről is kérhettek segítséget. Megnyugtatta őket a tudat, hogy rendőrségi nyomozás indult, valamint több száz – ha nem több ezer – ember osztozik a bánatukban, és működik közre a keresésben.

Ezt a gyerekrablást azonban egy rendőrségtől mentes és törvények nélküli világban hajtották végre. Eph tudta, ki rabolta el

Zacket. Az a lény, aki egykor a fiú anyja volt – igen. Ő volt a tettes. De csak egy magasabb hatalom parancsát hajtotta végre.

A vámpírkirályét, a Mesterét.

Eph azt már nem tudta, miért rabolták el Zacket. Hogy fájdalmat okozzanak neki, ez egyértelmű. És hogy élőhalott anyja végre megkaparinthassa „Drága Egyetlenét”, azt, akit a legjobban szeretett életében. Az alattomos vírus vámpírperverzióvá változtatta az emberi szeretetet. A *strigoik* az átváltoztatással örökre magukhoz láncolták szeretteiket, akik az emberi lét gyötrelmeit nem ismerő, kizárólag a táplálkozás, a szaporodás és a túlélés elemi ösztönének engedelmeskedő lényekké silányultak.

Ezért tett tűvé mindent Kelly (a lény, aki valaha Kelly volt) Zackért, és ezért tudta elrabolni a fiút, Eph minden erőfeszítése ellenére.

És pontosan ez a szindróma, ez a legközelebbi hozzátartozók átváltoztatását célzó rögeszme győzte meg Ephet arról, hogy Zack még nem változott át. Mert ha a Mester és Kelly megfertőzi Zacket, a fiú már meglátogatta volna őt vámpír képében. Eph már két éve rettegett ettől – hogy egyszer majd szembe kell néznie élőhalott fiával –, és időnként mély depresszióba zuhant a gondolatra.

De miért? Miért nem változtatta át a Mester Zacket? Mire tartogatja? Vele akarja kijátszani Ephet és az ellenállókat? Vagy valami sötétebb ok áll a háttérben, amibe Eph bele sem tud – bele sem mer – gondolni?

Eph megborzongott, amikor elképzelte, mekkora dilemma elé állítaná ez őt. A fia jelentette a gyenge pontját. De ez a gyengeség egyben erőt is adott neki: nem bírt volna lemondani a gyerekről.

Hol lehet most Zack? Talán fogvatartják valahol? Kínzásnak vetik alá az apja miatt? Ilyen gondolatok gyötörték Eph elméjét.

A bizonytalanság zaklatta fel a legjobban. A többiek – Fet, Nora, Gus – azért tudták minden erejüket és elszántságukat az ellenállásnak szentelni, mert az ő szeretteiket senki sem ejtette túsul a háborúban.

Eph azért látogatta ilyen sűrűn ezt a szobát, mert itt nem érezte annyira elveszettnek magát ebben az elátkozott világban. De ma pontosan az ellenkezője történt. Még sosem volt ilyen magányos, mint itt és most.

Eph megint Mattre gondolt, a volt felesége barátjára – akit a földszinten ölt meg –, és arra, hogy régebben milyen rögeszmésen rettegett attól, hogy a férfi egyre nagyobb befolyással lesz Zack fejlődésére. Most azon kellett aggódnia – naponta, óránként –, milyen pokoli élete lehet a fiának a szörny uralma alatt...

Az émelygő, izzadt Eph elcsigázottan húzta elő a naplóját, és sokadszorra is lefirkantotta azt a kérdést, amely visszatérő motívumként vonult végig a jegyzetein:

Hol lehet Zack?

A férfi, szokásához híven, átlapozta a legfrissebb bejegyzéseket. Észrevett egy mondatot Noráról, és megpróbálta kislabizálni a macskakaparást.

„Hullaház.” „Rendezvény.” „Nappal indulunk.”

Eph összevont szemöldökkel próbált visszaemlékezni – és hirtelen szorongás fogta el.

Úgy volt, hogy a régi Halottkém Hivatalban találkozik Norával és Mrs. Martineztel. Manhattanben. Ma.

A fenébe!

Az ezüstkardok egymáshoz koccantak, amint Eph a vállára vetette a táskáját. A markolatok bőrborítású antennaként meredeztek a hátán. Kifelé menet gyorsan körülnézett, és egy régi Transformers figurát pillantott meg Zack íróasztalán, a CD-lejátszó mellett. Csatár volt a neve, ha Eph jól emlékezett a Zack könyvében olvasottakra. A fiú pár éve, a születésnapjára kapta a játékot az apjától. Csatár egyik lába már kilazult a nagy igénybevételtől. Eph elforgatta a bábu karjait; jól emlékezett, Zack milyen könnyedén, egy Rubik-kocka kirakóbajnok ügyességével „alakította át” autóból robottá, majd vissza.

– Boldog születnapot, Z – suttogta Eph, azzal a fegyvertáskájába csúsztatta a figurát, és az ajtó felé indult.

Woodside

AZ EGYKORI KELLY GOODWEATHER alig pár perccel Eph távozása után érkezett meg régi Kelton utcai házához. Tizenöt órája koslatott az emberi lény – a Drága Egyetlene – után, amióta csak megérezte a vére lüktetését. Ám amikor déltájban kivilágosodott az égbolt – és a bolygó forgása révén a tompa, mégis veszélyes napsugarak két-három órára átszüremlettek a vastag felhőtakarón –, Kellynek vissza kellett vonulnia a föld alá, és ezzel időt vesztített. Most viszont közel volt a célhoz.

Két fekete szemű, kicsi és ürge véreb kísérté – gyerekek, akik a Mester New York-i érkezésével egybeeső napfogyatkozáskor vakultak meg, és akiket végül maga a Mester változtatott át, illetve

ruházott fel a fokozott belső látás képességével –; éhes pókokként surrantak végig a járdán meg a gazdátlan autók tetején. Semmit sem láttak, de mindent érzékeltek.

Kelly ösztönös vonzódása Drága Egyetlenéhez normális esetben elegendő lett volna ahhoz, hogy a volt férje nyomára bukkanjon. De az Eph által sugárzott jeleket egyre jobban elnyomta és eltorzította az etanol, a stimulánsok meg a nyugtatók ideg- és keringési rendszerre gyakorolt hatása. A mérgezés összezavarta az emberi agy szinapszisait, lelassította az átviteli sebességet, és úgy lefogta a jeleket, mint a rádióállomásokat zavaró interferencia.

A Mester élénk érdeklődést mutatott Ephraim Goodweather iránt, különösen, ami a férfi városon belüli mozgását illette. Ezért küldte el Kellyvel a vérebekeket – egy fiút és egy lányt, akik korábban testvérek voltak, most azonban, haj, genitáliák és egyéb emberi nemi jellegzetességek híján, szinte teljesen egyformának tűntek. Fel-alá futkároztak az alacsony kerítés mentén, és várták, hogy Kelly utolérje őket.

Kelly kinyitotta a kaput, és belépett az udvarra, majd, csapdától tartva, óvatosan körbejárta a házat. Mikor ezzel megvolt, tenyere élével a dupla ablaküvegre sújtott, aztán a szétfröccsenő üvegszilánkok záporában kilazította a zárat, és feltolta a keretet.

A vérebekek fürgén beugrottak a házba. Kelly szorosan a nyomukban volt: átemelte csupasz, mocskos lábát a párkány fölött, aztán lehajolt, és összegörnyedve átpréselte magát a harminc centiméter átmérőjű nyíláson. A vérebekek felmásztak a kanapéra, és úgy szimatoltak, mint a képzett rendőr-kutyák. Kelly egy hosszú pillanatra megmerevedett, hogy megnyissa érzékeit a lakás

belseje előtt. Rájött, hogy egyedül vannak, vagyis elkéstek. De érezte, hogy Eph nemrég ment el. Talán találnak valami nyomot.

A véredek az északi ablakhoz rohantak, és úgy érintették meg az üveget, mintha így akarnának magukba szívni egy friss, még nem teljesen elillant érzetet – majd nagy üggyel-bajjal felkapaszkodtak a lépcsőn. Kelly követte őket, hagyta, hadd szaglásszanak és jelezzenek. Amikor utolérte őket, éppen az egyik szobában futkostak körbe-körbe; Eph jelenlétének friss nyomai úgy felkorbácsolták belső érzékeiket, mint ahogyan az ellenállhatatlan, ám észszel fel nem fogható impulzusok szokták megőrzíteni az állatokat.

Kelly leengedett karral állt a szoba közepén. A vámpírtestéből áradó, villámgyors anyagcseréje által keltett hő azonnal megemelte a hűvös helyiség hőmérsékletét. Ephtől eltérően Kellyt nem kínozták nosztalgikus gondolatok. Egykori lakóhelyének látványa semmit sem mozdított meg benne, és a bánat vagy a veszteségérzet sem fogta el, ahogy ott állt a fia szobájában. Nem érezte úgy, hogy köze lenne ehhez a helyhez, ahogyan szálnalmas emberről múltjához sem fűzte semmiféle emlék. A pillangó sem gondol vissza hernyó énjére, sem nosztalgiával, sem sóvárogva; egyszerűen tovarebben.

Zümmögés remegtette meg Kelly bensőjét, érezte, hogy nincs egyedül, és a teste is izgatottabbá vált. A Mester beleköltözött. Az ő szemével lát. Látja, hogyan szalasztották el a zsákmányt.

Óriási megtiszteltetés...

A zümmögés, amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is múlt. Kelly úgy érzékelte, a Mester nem neheztel rá, amiért nem sikerült elkapnia Ephet. Inkább hasznos segítőtársnak érezte magát. A Mester többi szolgájához képest Kelly két kiemelkedő előnnyel

rendelkezett. Az első az Ephraim Goodweatherhez fűződő kapcsolata volt.

A másik Zachary.

Ám Kelly továbbra is kínzó vágyat – ösztönös sóvárgást – érzett arra, hogy átváltoztassa szeretett kisfiát. A késztetés egyre gyengébbé vált, de sosem múlt el teljesen. Mindig ott munkált benne egyfajta tökéletlenség, üresség formájában. Ellentmondott vámpírtermészetének. Kelly csak egy okból volt hajlandó elviselni ezt a gyötrelmet: mert a Mester kérte rá. Csakis a vámpírkirály megkérdőjelezhetetlen akarata tudta kordában tartani Kelly vágyait. És Zac ember maradt. Megszabadítatlan, befejezetlen. A Mester kívánságának bizonyára megvolt a maga alapja. Ehhez nem is fért kétség. Bár az indíték nem volt egészen világos Kelly előtt, mert ő még nem ismerhette.

Egyelőre az is elég volt, hogy ott látta a fiút a Mester oldalán.

A véredek körbeugrálták Kellyt, amint az elindult lefelé a lépcsőn. A nyitott ablakhoz ment, és ugyanúgy távozott rajta, ahogyan érkezett: habozás nélkül. Megint eleredt az eső; kövér, fekete cseppek záporoztak forró koponyájára és vállára, hogy aztán sisteregve elpárologjanak. Kelly az úttest közepén állva ismét rábukkant Eph nyomára. Ahogy a férfi józanodni kezdett, a pulzusa is egyre erősebbé vált.

Kelly, nyomában a fel-alá futkosó vérebekkel, átvágott az esőfüggönyön, halvány gözcsíkot húzva maga után. Ahogy a metróállomás felé közeledett, érezte, hogy a láthatatlan kapocs gyengülni kezd. Ezt az egyre növekvő távolságnak tulajdonította. A férfi metróra szállt.

Kelly gondolatait nem homályosította el a csalódottság. Addig fogja üldözni Ephet, amíg újra egy pár nem lesznek, ezúttal örök-re. Jelentést tett a Mesternek, majd követte a vérebeket, és belépett a metróállomásra.

Eph Manhattanbe igyekezett.

Farrell

A LÓ FELÁGASKODOTT. Nyomában sűrű fekete füst és narancs-sárga lángnyelvek.

Égett a teste.

A lángokban álló büszke állat nem fájdalom, hanem vágy szülte izgalommal vágatott előre. A lovas és nyereg nélküli ló, amely már kilométerekről világított a sötét éjszakában, eszeveszetten nyargalt végig a sivár pusztaságon a falu felé. A néző felé.

Fet földbe gyökerezett lábbal figyelte a jelenetet. Tudta, hogy a ló érte jön. Számított rá. Már várta.

A vágató ló, miután átlépte a falu határát, hogy egy lángoló nyílveessző sebességével csapjon le a férfira, hirtelen megszólalt – egy álomban persze ez is lehetséges –, és azt mondta: *Élek*.

Fet felüvöltött, amikor a lángoló paripa rávetette magát – és ő felébredt.

Az oldalán feküdt egy összecsucukható ágyon, a hánykolódó hajó elülső fedélzete alatt. A hajó erősen imbolygott, és a férfi együtt mozgott vele. A körülötte lévő tárgyakat szorosan a padlóhoz szögezték és lekötözték. A többi ágy összecsucukva sorakozott a fal mellett. Fet egyedül volt a személyzeti részlegen.

Az álom – amely szinte mit sem változott az idők során – már fiatal kora óta kísértette. Egy égő patájú lángoló paripa vágta felé a sötét éjszakában, de mielőtt agyontaposná, a férfi felriad. Fet ébredéskor igazi félelmet érzett, akárcsak egy gyerek.

Az ágy alá nyúlt, hogy megkeresse a holmiját. A táska nedves volt – minden nedves volt a hajón –, de a zsinórja nem lazult ki, és a tartalma sem sérült meg.

A hajó a *Farrell* névre hallgatott; nagy halászhajó volt, marihuánát csempészték vele, ami még most is jövedelmező feketepiaci tevékenységnek számított. Izlandról tartott hazafelé, és éppen az utolsó kilométereket tette meg. Fet egytucatnyi kis kaliberű löfegyverért és évekre elegendő lőszerért bérelte ki. Az egész bolygón talán a tenger volt az egyetlen olyan terület, ahova a vámpírok nem tudták kiterjeszteni az uralmukat. Az új tilalmak bevezetését követően az illegális drogok mennyisége jelentősen megcsappant, így a kereskedelem a házi termesztésű és házi kotyvasztású nar kotikumokra, a marihuánára és a metamfetaminra korlátozódott. A dílerek kisebb tételben pancsolt szeszt – ebben az esetben, pár rekesz izlandi és orosz vodkát – is becsempészték az országba.

Fet két okból utazott el Izlandra. Az első úti célja a Reykjavíki Egyetem volt. A vámpírok támadását követő hetekben és hónapokban Fet, aki a Hudson folyó alatti vasúti alagútban húzta meg magát, arra várva, hogy a felszíni levegő megint belélegezhető legyen, szüntelenül azt a könyvet lapozgatta, amiért Abraham Setrakian professzor az életével fizetett; a könyvet, amelyet a holokauszt-túlélő vámpírpőről kifejezetten és kizárólagosan Fet gondjaira bízott.

Occido Lumen volt a címe, szabad fordításban „A fény bukása”. Négyszáznyolcvankilenc kézzel írott pergamenlap, húsz illusztrált

oldal, bőrkötésben, a vámpírok távoltartására tiszta ezüstlapokkal burkolva. A *strigoik* felemelkedését elbeszélő *Lumen* alapját egy ókori mezopotámiai agyagtábla-gyűjtemény képezte, melyre 1508-ban bukkantak rá a Zagrosz-hegységben, egy barlang mélyén. A sumér nyelven íródott és rendkívül törekeny táblák egy évszázadon át hanyódtak, majd egy francia rabbi tulajdonába kerültek, aki mindenáron meg akarta fejteni őket – ez több mint két évszázaddal azelőtt történt, hogy a sumér nyelvet széles körben fordítani kezdték volna –, de titokban. A rabbi végül, mintegy ajándékként, kézirat formájában átadta a szöveget XIV. Lajosnak – aki azonnali börtönbüntetéssel jutalmazta erőfeszítéseit.

A király parancsára az agyagtáblákat izzé-porrá zúzták, a kéziratról pedig az a hír járta, hogy megsemmisült vagy elveszett. A király ágyasa, amatőr okkultista, 1671-ben kimentette a *Lument* a palota pincéjéből, és innentől kezdve a könyv, amelyet csak elátkozott szöveggént emlegettek, többször is gazdát cserélt, míg végül teljesen eltűnt. 1823-ban és 1911-ben rövid időre újra felbukkant – megjelenése mindkét alkalommal titokzatos járványok kitörésével esett egybe –, majd újra homályba vészett. Alig tíz nappal a Mester érkezése és a vámpírárvány kitörése után a manhattani Sotheby's árverésre bocsátotta a szöveget – amely végül, nagy erőfeszítések árán és az Ősök hatalmas vagyonának köszönhetően, Setrakian professzor kezébe került.

A professzor szerint, aki szeretett felesége átváltozása után háttal fordított az emberi társadalomnak, és minden erejét a vírus-hordozó *strigoik* vadászatának és elpusztításának szentelte, a *Lumen* annak a vámpír-összeesküvésnek a hiteles krónikája, amely szinte az emberiség születése óta mérgezi a Földet. Az öregember

látszólag lecsúszott zálogház-tulajdonosként tengette életét Manhattant egyik lepukkant kerületében; az üzlete mélyén azonban kis fegyvertára mellett egész gyűjteményt alakított ki a rettegett faj történetével foglalkozó ősi beszámolókból és kéziratokból, amelyeket több évtizednyi szívós munkával szedegetett össze a világ minden tájáról. Annyira szerette volna napvilágra hozni az *Occido Lumen* titkait, hogy végül az életét áldozta azért, hogy a könyv Fet birtokába kerüljön.

A Hudson folyó alatti alagútban töltött hosszú, sötét éjszakák során Fet lassanként rájött, hogy a *Lument* bizonyára a tulajdonosa bocsátotta árverésre. Valaki sokáig őrizgette az elátkozott könyvet – de ki? Fet arra gondolt, hogy az eladó talán részletesen ismeri a *Lumen* erejét és tartalmát. Amióta újra felszínre jöhetett, Fet kötelességtudóan próbálta átrágni magát a köteten egy latin szótár segítségével, hogy fáradságot nem kímélve, a legjobb tudása szerint lefordítsa a szöveget. Amikor Fet ellátogatott az Upper East Side-ra, a Sotheby's immár üres épületébe, kiderítette, hogy a kivételes ritkaságnak számító könyv eladásából származó bevétel kedvezményezettje nem más, mint a Reykjavíki Egyetem. Norával megvitatták az utazás előnyeit és hátrányait, végül arra jutottak, hogy ez a hosszú izlandi hajóút az egyetlen reményük arra, hogy kiderítsék, ki bocsátotta árverésre a kötetet.

Az egyetem azonban – ez már rögtön a férfi érkezésekor kiderült – igazi vámpírtanya volt. Fet reménykedett benne, hogy Izland is követte az Egyesült Királyság példáját, amely a járvány kitörése után azonnal felrobbantotta a Csalagutat, és levadászta a vámpírokat. A szigetország így szinte teljesen megmenekült a vámpírok támadásától, az emberek pedig, bár teljesen

elszigetelődtek a világ többi, fertőzött részétől, megőrizhették eredeti alakjukat.

Fet megvárta, amíg kivilágosodik, és csak ezután kutatta át az irodákat, hátha talál valamit a könyv eredetéről. Kinyomozta, hogy – várakozásaival ellentétben – nem egy tudós vagy egy titokzatos jótevő, hanem maga az egyetem bocsátotta árverésre a könyvet. Mivel az egyetemi campus teljesen kihalt volt, Fet hiába tette meg ezt a hosszú utat. De azért nem teljesen hiába: egy felettébb különös írást talált az egyiptológiai tanszék könyvszekrényében: egy régi, bőrkötésű könyvet, amelyet 1920-ban adtak ki francia nyelven. *Sadum et Amurah* – állt a fedelén. Ezek voltak Setrakian utolsó szavai.

Fet magához vette a könyvet, annak ellenére, hogy egy kukkot sem értett franciául.

A küldetés második része már nagyobb sikerrel járt. Miután Fet közelebbi kapcsolatba került a szeszcsempészekkel, és rájött, mekkora hatalommal bírnak ezek az emberek, megkérte őket, szerezzenek neki atombombát. Kérése nem számított akkora sületlenségnek, mint gondolnánk. Főleg a Szovjetunióban, ahol a *strigoik* korlátlan hatalommal bírtak, a volt KGB-ügynökök sok bőröndbe rejtett nukleáris fegyvert loptak el, és az a hír járta, hogy ezek a – megkímélt állapotban lévő – fegyverek, a mai napig forgalomban vannak a kelet-európai piacokon. Abból, hogy a Mester mindenáron száműzni akarta őket – nehogy az ő származási helyét is elpusztítsák, úgy, ahogy ő pusztította el a hat Őst –, Fet és a többiek arra következtettek, hogy a Mester sem szent és sérthetetlen. Ahogy az Ősök esetében, a Mester származási helyének adatait, a vámpírvezér elpusztításának kulcsát is a *Lumen*

kódolt szövege rejtette. Fet méltányos árat ajánlott, amit még egy kis ezüsttel is megtoldott.

A csempészek felderítőket küldtek tengerésztársaik közé azzal az ígérettel, hogy busás ezüstjutalomban lesz részük. Fet szkeptikusan fogadta a csempészek bejelentését, hogy meglepetésük van a számára, de a szükség nagy úr. Izlandtól délre, egy kis vulkáni szigeten bonyolították le a találkozót egy leharcolt jacht – amelynek a tatjára hat különböző csónakmotor volt erősítve – hétfős ukrán legénységével. A kapitány egy fiatal, huszonéves, félkarú srác volt, akinek elsorvadt bal karja csúnya csonkban végződött.

Az eszközt sehogy sem lehetett bőrpöndnek nevezni. Kisméretű hordóra vagy szemeteskukára emlékeztetett, amit fekete vitorlavászonba és hálóba tekertek. Az oldalára és a tetejére zöld szíjat csatoltak. Durván egy méter magas és hatvan centi széles lehetett. Fet megpróbálta felemelni. Legalább ötven kilót nyomott.

– Biztos, hogy működik? – kérdezte.

A kapitány megvakarta rőt szakállát az ép kezével. Tört angol-sággal és orosz akcentussal beszélt.

– Nekem azt mondták. Majd kiderül. Egy alkatrész hiányzik.

– Hiányzik egy alkatrész? Hadd találjam ki, melyik. A plutónium. Az U-233.

– Nem. A robbanóanyag a magban van. Egy kilotonna erejű. A detonátor hiányzik. A többi jó – mutatott a kapitány vállvonogatva a fedelet behálózó zsinórok kuszaságára.

Az egy kilotonna robbanóerő ezer tonna TNT erejének felel meg. Egy kilométeres körzetben még az acélt is meggörbítő lökéshullámot okoz.

– Jó lenne tudni, honnan szerezték – jegyezte meg Fet.

– Jó lenne tudni, mire kell – felelte a kapitány. – Bölcsebb, ha megtartjuk magunknak a titkainkat.

– Felőlem.

A kapitány intett az egyik emberének, hogy segítsen Fetnek átemelni a bombát a csempészhajóba. Fet elhúzta a reteszt a fedélzeti csapóajtón, amely alatt az ezüst lapult. A *strigoik* ugyanolyan kétségbeesett igyekezettel gyűjtögették az ezüstöt, mint a nukleáris fegyvereket. Így a vámpírölő anyag értéke exponenciálisan nőtt.

Miután az üzlet megkötött – és a két legénység, amúgy mellesken, kicserélte egymás között a vodkásüvegeket meg a dohánnyal teli zacskókat –, előkerültek a stampedlik.

– Maga ukrán? – kérdezte a kapitány, miután Fet legurította a pálinkát.

Fet bólintott.

– Ennyire látszik?

– Hasonlít az emberekre, akik a falumban laktak, mielőtt minden eltűnt.

– Eltűnt?

A fiatal kapitány bólintott.

– Csernobil – magyarázta, és felemelte aszott kezét.

Fet a falhoz erősített atombombára pillantott. Nem világít, nem ketyeg. Némán várja, hogy aktiválják. Vajon egy szemetes-kukáért adott ki ennyi pénzt? Nem valószínű. Fet bízott benne, hogy az ukrán csempész nem vágja át a saját szállítóit, hiszen bármikor rászorulhat a szeszcsempészekre.

Fet izgatott volt, majdhogynem bizakodó. Mintha egy töltött pisztoly lett volna a kezében, amiről csak a ravasz hiányzik. Már csak egy detonátort kell szereznie.

Fet a saját szemével látta, amint vámpírok egy csoportja ásatásokat végez a Reykjavík határában lévő, Fekete-tó néven ismert geológiai aktív hőforrásvidék körül. Ez is azt bizonyította, hogy még maga a Mester sem tudta, honnan származik pontosan – nem a szülőhelye volt a fontos, hanem az a pont, ahol először jelent meg a Földön vámpír alakjában.

A titok nyitja az *Occido Lumen* volt. Fetnek csupán annyi volt a dolga, hogy dekódolja a szöveget, és ő maga keresse meg a kérdéses helyet, bár egyelőre sajnos nem járt sikerrel. Ha a *Lumen* egyszerű útmutatással szolgál a vámpírok kiirtására vonatkozóan, Fet könnyedén követi az utasításokat – de a könyv sajnos hemzsegett a költői képektől, a furcsa allegóriáktól és a kétértelmű kijelentésektől. Az időben visszafelé haladva vezetett végig az emberiség történelmén, amelyet nem a sors keze, hanem az Ősök természetfeletti ereje vezérelt. A szöveg nemcsak Fetet hozta zavarba, hanem a többieket is. Fet nem bízott a saját műveltségében. Nagyon hiányzott neki az öreg professzor kimeríthetetlen tudása. Nélküle a *Lumen* csak annyira bizonyult hasznos segítőtársnak, mint a detonátor nélküli atombomba.

Azért ez mégis előrelépésnek számított. Fet töretlen lelkesedését semmi sem tudta kikezdeni. A korlátba kapaszkodott, és lenézett a háborgó óceánra. Csípős, sós köd telepedett a vízre, de legalább nem zuhogott az eső. A felbolydult atmoszféra veszélyessé tette a hajózást, mivel a tengeri időjárás teljesen kiszámíthatatlanná vált. A hajó egy medúzarajon haladt keresztül. A faj

már szinte az egész tengert meghódította: felzabálták a halikrát, és még azt a kevés nappali fényt is eltakarták – akár több kilométernyire szétterülő, a puding bőrére emlékeztető foltként lebegtek a víz színén.

Tizenöt kilométerre jártak a massachusettsi New Bedford partjaitól, amikor Fetnek eszébe jutott egy érdekes beszámoló, amit Setrakiannek a *Lumen*hez írt jegyzetei között talált. Ebben az idős professzor beszámol a Winthrop-flotta 1630-as útjáról, amely tíz évvel a *Mayflower* után szelte keresztül az Atlanti-óceánt, hogy az Újvilágba szállítsa a zarándokok második csoportját. A flotta egyik hajója, a *Hopewell*, három ismeretlen eredetű, díszesen faragott faládát vitt magával. Miután kikötött a massachusettsi Salemben, majd visszatért Bostonba (amely bőséges ivóvízkészletekkel rendelkezett), elszabadult a pokol. Az első évben kétszáz telepes tűnt el; halálukat betegségnek tulajdonították, pedig szó sem volt erről: az Ősök tették el őket láb alól, mivel önhibájukon kívül az Újvilágba szállították a *strigoikat*.

Setrakian halála nyomán hatalmas űr keletkezett Fet lelkében. A férfinak nagyon hiányzott az öregember bölcs támogatása, de leginkább a professzor intellektusa. Setrakian pusztulása nem egyszerű haláleset volt, hanem – ezt Fet túlzás nélkül állíthatta – az emberiség jövője ellen elkövetett súlyos merénylet. Setrakian az életét kockáztatva hozta el nekik az *Occido Lument*, a szent könyvet – de azt már nem árulta el nekik, hogyan fejtsek meg. Fet maga is behatóan tanulmányozta a szöveget és az öregember mélyenszántó elmélkedéseit tartalmazó bőrkötéses noteszket, de időnként egy-egy hétköznapi feljegyzés, bevásárlólista vagy pénzügyi számítás is a papírok közé keveredett.

Felnyitotta a francia könyvet, de, nem túl meglepő módon, ebből sem tudott sokat kihámozni. A gyönyörű metszetek azonban kifejezetten hasznosnak bizonyultak: Fet észrevette, hogy az egyik egész oldalas illusztráción egy öregember meg a felesége lélekszakadva menekül a városból, miközben villám csap le az égből – és a feleség porrá hamvad. Ezt a történetet még ő is ismerte...

– Lót – dünnyögte.

Pár oldallal korábban hasonló képet látott: az öregember két lélegzetelállítóan szép szárnyas lényt védelmez – az Úr angyala-it. Fet gyorsan becsapta a könyvet, és szemügre vette a borítót. *Sadum et Amurah*.

– Szodoma és Gomora... – szólalt meg. – Sadum és Amurah, vagyis Szodoma és Gomora...

Hirtelen úgy érezte, mintha perfekt francia lenne. Eszébe jutott a *Lumen* egyik illusztrációja, amely szinte teljesen megegyezett a francia nyelvű könyvben talált képpel. Nem a stílus vagy a kivitelezés szempontjából, hanem tartalmilag. Lót megvédi az arkangyalokat a város lakosaitól, akik erőszakot akarnak tenni rajtuk.

A kulcs Fet kezében volt, de ő nem tudott mit kezdeni vele. Még durva lapátkeze is alkalmatlanná tette a *Lumen* lapozgatására. Vajon Setrakian miért pont őt választotta, miért nem Eph gondjaira bízta a könyvet? Eph kétségtelenül okosabb és műveltebb nála. Talán még franciául is tud. De Setrakian tudta, Fet inkább meghal, de nem engedi, hogy a Mester megkaparintsa a könyvet. Setrakian jól ismerte Fetet. És szerette is – egy idős édesapa türelmével és odafigyelésével. A határozott, de jólelkű Setrakian sosem érezte Fettel, hogy lassú észjárású vagy

műveletlen lenne; épp ellenkezőleg: végtelen szeretettel és türelemmel magyarázott, egyenrangú partnerként kezelve a rágcslóírtót. Fet egyszer sem érezte kívülállónak magát az öregember jelenlétében.

Fet egészen váratlan helyről kapott segítséget az érzelmi úr kitöltéséhez. Ahogy Eph egyre bizonytalanabbá és görcsösebbé vált – a tünetek még a vasúti alagútban kezdődtek, de miután a csapat előbújt rejtékéből, még inkább eluralkodott a férfin –, Nora napról napra közelebb került Fethez, megosztotta vele a titkait, és támaszt nyújtott neki. Idővel Fet is rájött, hogyan kezelje a helyzetet. Csodálta Norát, amiért az a legmélyebb kétségbeesés idején is talpon tudott maradni; miközben oly sokan adták meg magukat a reménytelenségnek és az őrületnek, vagy, mint Eph, elkeseredésükben teljesen kifordultak önmagukból. Nora Martinez meglátott valamit Fetben – talán ugyanazt, amit a professzor –, valami ősi nemességet, amely inkább az igavonó állatok, mint az emberek sajátja, és amelynek létezéséről még maga Fet sem tudott. És ha ez a tulajdonság – nevezzük akár állhatatosságnak, eltökéltségnek vagy könyörtelenségnek – most, e szélsőséges körülmények között jobb színben tüntette fel őt Nora előtt; nos, ez csak még jobban legyezgette a hiúságát.

Az Eph iránti tiszteletből ellenállt a kísértésnek, és nem akart tudomást venni az érzelmeiről. De egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy Norával kölcsönösen vonzódnak egymáshoz. Az elutazása előtti napon Fet Nora lábához préselte a sajátját. Másoknál ez talán mindennapos eset, Fetnél azonban nem volt az. Tagbaszakadt férfi volt, de féltőn óvta a személyes terét, és nem engedte, hogy bárki is betörjön oda. Mindig megtartotta a három lépés

távolságot, és került a testi érintkezést – de amikor Nora térde az övéhez préselődött, kalapálni kezdett a szíve. Feltámadt benne a remény, amikor ráébredt: *Direkt simul hozzám. Eszében sincs elhúzódní...*

Nora arra kérte, hogy legyen óvatos és vigyázzon magára. Könnybe lábadt a szeme. Őszinte szomorúsággal búcsúzott el a férfitől.

Fetért még soha senki nem ejtett könnyeket.

Manhattan

EPH A 7-ES METRÓVAL UTAZOTT, kívülről tapadt a szerelvényre. Az utolsó kocsí bal hátsó sarkát kapta el, jobb bakancsa a hátsó lépcsőhöz nyomódott, ujjai az ablakkeretet markolászta, és együtt ringatózott a megemelt sínen végighaladó vonattal. Grafitzürke esőkabátja vadul lobogott a szélben meg a fekete esőben, csuklyás arcát a fegyvertáska vállpántja felé fordította.

Régebben – hogy elkerüljék a leleplezést – a vámpírok így, a szerelvények oldalára kapaszkodva közlekedtek Manhattan alatt. Eph az ütött-kopott keret alá csúsztatta az ujjait, és bekukucskált az ablakon. Az emberek ülve zötykölődtek. Távolba meredő tekintetek, kifejezéstelen arcok: semmi szokatlan. A férfi nem kíváncsiskodott sokáig, mert tudta, ha *strigoik* is vannak az utasok között, hőérzékelő éjjeli látásuknak köszönhetően azonnal kiszúrják, és nem túl kellemes fogadtatásban részesítik a következő állomáson. Eph továbbra is körözött személynek minősült, arcképe ott függött a város összes postahivatalában és rendőrőrsén, az Eldritch Palmer elleni sikeres merényletéről szóló riportot

– amelyet a sikertelen merényletről készült anyagból vágtak össze – még most is hetente leadták a tévében, hogy neve, és mindenekelőtt az arca, minél jobban beleégjen az éber lakosság emlékezetébe.

Eph sok gyakorlással és persze szükségből sajátította el a vonaton való csimpaszkodás művészetét. Az alagutak folyton nedvesek voltak – ózon- és avas zsírszag terjengett bennük –, így Eph rongyos, mocskos ruházata látvány és szagok szempontjából is tökéletes álcának bizonyult. A szerelvény végére való felkapaszkodás már jó időzítést és precíz kivitelezést kívánt. Ám Eph ezt is megoldotta. San Franciscóban nőtt fel, és rendszerint a villamos hátulján lógva tette meg az iskolába vezető utat. Márpedig oda pont a megfelelő időben kellett felugrani. Ha elsiette, észrevették. Ha elkésett, nem tudott rendesen megkapaszkodni, és lezuhant.

A metróról is többször leesett – általában az ital miatt. Egyszer a szerelvény éppen a Tremont Avenue alatt vett be egy kanyart, amikor leszállásnál a férfi elvétette az ugrást, és a ruhája beleakadt a vonat végébe. Kétségbeesetten szökdécselt, majd a sínre esett, és az oldalára gördült. Két bordája törött el, és a váll is kiugrott – csak egy halk pukkanást lehetett hallani, ahogy a csont az acélsínhez vágódott a nyomvonal túloldalán. A férfit majdnem elütötte a következő szerelvény. Végül egy karbantartófülkében keresett menedéket, amely tele volt emberi vizelettel átitatott régi újságpapírral, és sikeresen visszahelyezte az ízületet – de azóta minden második éjjel arra ébredt, hogy sajog a váll. Ha álmában véletlenül ráhemperedett, csillagokat látott fájdalmában.

Szorgalmas gyakorlással azonban megtanulta, hol keressen fogódzókat és hasadékokat a vonatok hátulján. Minden szerelvényt

és minden kocsit ismert – még két rövid kampót is hordott magánál, amit villámgyorsan rögzíteni tudott a meglazult acélpanelek réseiben. A Goodweather-ház ezüst szervizkészletéből kalapálta ki, és időnként alkalmi fegyverként is bevetette őket a *strigoik* ellen.

A kampók fanyéllal voltak ellátva – Eph annak a mahagóniasztalnak a lábait használta alapanyagként, amelyet még Kelly édesanyjától kaptak nászajándékba. Ha az anyósa megtudná... Az asszony sosem kedvelte Ephet – úgy vélte, hogy a férfi nem elég jó a kislányának –, de most örökre meggyűlölné.

Eph oldalra fordította a fejét, hogy lerázza magáról a vizet, és a fekete esőfüggönyön keresztül szemügyre vegye a Queens Boulevard fölött átívelő betonviadukt két oldalán magasodó toronyházakat. Egyes épületek még most is romokban heverték: vagy a megszállás idején égtek le, vagy a fosztogatók ürítették ki őket. Bizonyos városrészek úgy festettek, mintha háborús sérüléseket szenvedtek volna – és ez tulajdonképpen meg is felelt a valóságnak.

Más kerületeket mesterséges fénnel világítottak meg: ezeket a zónákat maguk a lakók építették újjá a Stoneheart Alapítvány felügyelete alatt, a Mester parancsára. A fény elengedhetetlen volt a munkához egy olyan világban, amely mindennap huszonkét órán át sötétségbe burkolózott. A többszörös atomrobbanás keltette kezdeti elektromágneses impulzusok hatására a villamos hálózat szerte a világon összeomlott. A túlfeszültség elégette az elektromos vezetékeket, a vámpírok igényeinek tökéletesen megfelelő sötétségbe borítva a Föld nagy részét. Az emberekhez nagyon hamar eljutott a rémisztő és brutális hír, hogy egy felsőbbrendű faj vette át az uralmat a bolygó fölött, és olyan lények kerültek a tápláléklánc csúcsára, amelyek biológiai szükségletei emberi

vérből álló étrendet követeltek. Minden kontinensen úrrá lett a pánik és a kétségbeesés. A megfertőzött hadsereg tehetetlen volt. A Pusztítás Éjszakáját követő konszolidációs szakaszban, amikor az új, mérgező atmoszféra nyugtalanul kavargott az emberek feje fölött, a vámpírok megkezdték az új világrend kialakítását.

A metró a Queensboro Plazához ért, és lassítani kezdett. Eph leemelte a lábát a hátsó lépcsőről, és úgy lógott a kocsi oldalán, hogy a peronról se lehessen észrevenni. A zuhogó eső csak egy- valamire volt jó: elrejtette őt a vámpírok éber, vérben forgó tekintete elől.

Eph hallotta, hogy nyílik az ajtó, és a leszállók elhagyják a szerelvényt. A fönti hangszórókból automatahang harsogta a járat-információkat. Az ajtók bezáródtak, és a szerelvény elindult. Eph az ablakkeretbe kapaszkodott fájós ujjjaival, és nézte a távolba vesző állomást, amely úgy zsugorodott a sínek mentén, mint egy régen volt világ: összetöpörödött és elhomályosult; elnyelte a fekete eső meg az éjszaka.

A metrókocsi a föld alá bukott a zuhogó esőből. Két megálló után elérte az East River alatt húzódó Steinway alagutat. Többek között a modern világ kényelme – a sebes folyású víz alatti átkelés képessége – is nagyban hozzájárult az emberi faj pusztulásához. A vámpírok, amelyek természetüknél fogva nem tudtak önállóan átkelni a mozgó vízen, az alagutak, a távolsági repülőjáratok és a többi gyors közlekedési forma segítségével könnyedén megoldották ezt a problémát.

A Központi főpályaudvarhoz érven a szerelvény lelassított – még épp időben. A kocsi külsején csimpaszkodó Eph, akit már

az ájulás kerülgetett, fogást váltott, és erősen kapaszkodott a házilag fabrikált kampókba. Alultáplált volt, olyan sovány, mint kamaskorában. Már kezdett hozzászokni a gyomrát mardosó folytonos éhséghez; tudta, hogy a fehérje- és a vitaminhiány nemcsak a csontokat és az izmokat károsítja, hanem az agyat is.

Eph még azelőtt lehuppant a szerelvényről, hogy az megállt volna, és a sínek közötti köveken landolt. Gyakorlottan a bal vállára hemperedett. Megropogtatta az ujjait, hogy kiűzze belőlük a köszvényeszerű görcsöt, és eltette a kampókat. A szerelvény hátsó lámpája egyre kisebb lett, és a férfi hallotta, amint az acélkerekek csikorogva fékeződnek le a síneken. A füle a mai napig nem tudta megszokni ezt a fémes visítást.

Megfordult, és bicegve elindult az ellenkező irányba, az alagút gyomra felé. Nem először tette meg ezt az utat, éjjellátó lámpa nélkül is könnyedén eltalált a következő peronig. A harmadik sínpár miatt nem kellett aggódnia, mert faburkolat védte, amelyen könnyen fel tudott kapaszkodni az elhagyatott peronra.

Mivel a felújítási munkálatok a lehető legkorábbi stádiumban szakadtak félbe, a kövezetet építési anyagok borították: állványzat, egy kötegnyi cső, fóliába tekert burkolatok. Eph hátratolta a vízes kapucniját, előhúzta éjjellátó távcsövét, és úgy erősítette a fejére, hogy a lencse a jobb szeme előtt legyen. Elégedetten állapította meg, hogy semmi sem változott az utolsó látogatása óta, majd a jelöletlen ajtó felé indult.

A vámpíruralom előtti időkben naponta félmillió ember haladt végig az Eph feje fölött húzódó Grand Concourse márványpadlóján. A férfi nem mert belépni a váróterembe – a kétezer négyzetméteres előcsarnok több búvóhelyet is rejtett –, de a tető már

ismerős terep volt a számára. Amikor először járt odafönn, szemügyre vette a letűnt korok műemlékeit: a nevezetes felhőkarcolókat, mint például a MetLife Buildinget vagy a Chrysler Buildinget, amelyek komoran és némán derengtek a sötét égbolt előtt. Aztán felkapaszkodott a váróterem tetején lévő két emelet magas légkondicionáló-berendezésre, amely a Negyvenkettedik utcára és a Park Avenue-ra néző homlokzaton állt, a nagy Tiffany-üvegből készült óra fölé magasodó római istenek, Minerva, Herkules és Merkúr óriási szobra között. A tető közepére érve lenézett a harminc méterrel alacsonyabban fekvő előcsarnokra. Idáig jutott.

Eph óvatosan kinyitotta az ajtót, és a sötétséget kezdte fűkészni a távcsövén keresztül. Lement két hosszú lépcsőn, majd egy újabb nyitott ajtón át egy hosszú folyosóra jutott. Vastag fűtéscsővek szelték keresztül a helyiséget. Most is működtek, a gőz halkán fűtyült bennük. Mire a férfi elért a következő ajtóig, patakokban folyt róla az izzadság.

Egy ezüst kiskést húzott elő a hátizsákjából. Tudta, hogy itt nem árt az óvatosság. Vigyáznia kellett, nehogy a cementfalazatú vész kijáratnál szorítsák sarokba. A feketés színű talajvíz teljesen eláztatta a padlót, miután az égből hulló szennyező anyagok az ökoszisztéma állandó részeivé váltak. Régen a karbantartók rendszeresen járőröztek ezen a szakaszon, hogy kiebrudalják a hajléktalanokat, a kíváncsiskodókat és a vandálokat. Aztán rövid időre a *strigoik* vették át a hatalmat: itt, a város alatt rejtőzködtek, táplálkoztak és szaporodtak. Most, hogy a Mester úgy alakította át a bolygó atmoszféráját, hogy megszabadítsa a vámpírokat a nap vírusölő ultraibolya sugaraitól, a vérszopók előmászta az alvilág labirintusából, és ellepték a földfelszínt.

Az utolsó ajtón piros-fehér felirat hirdette: VÉSZKIJÁRAT – RIASZTÓVAL VÉDVE. Eph visszatette a kést meg a távcsővet a hátizsákjába, és nekifeszült az ajtónak. A riasztót már régen kikötötték.

Az arcán érezte a fekete eső bűzös leheletét. Fejére húzta az átázott kapucnit, és elindult a Negyvenötödik utcán. Leszegett fejjel haladt előre, határozottan vágott át a járdát borító tócsákon. Az első napokban totálkárossá vált és gazdátlanul maradt autók egy része még most is szorosan a járdaszegélyhez tolvá állt, ami miatt az utcák zöme egysávosra szűkült, és kizárólag a vámpírok vagy a Stoneheart emberei vezette munkagépeknek és teherautóknak biztosított helyet. Eph lesütötte a szemét, de közben éberén figyelte az utca két oldalát. Már megtanulta, hogy tilos feltűnően körbenézni; túl sok ablak, túl sok leskelődő vámpír volt a városban. Aki gyanúsán viselkedett, azt rögtön gyanúsak is kezelték. Eph mindent elkövetett, hogy elkerülje a *strigoikat*. Az emberek az utcán is másodrendű állampolgároknak számítottak, és mindenféle atrocitásnak voltak kitéve. Újra feltámadt a faji megkülönböztetés. Eph nem kockáztathatott.

Az Ötödik sugárútra igyekezett, a Halottkémi Hivatalba. Gyorsan végigosont a mentőautóknak és halottaskocsiknak fenntartott rámpán. Benyomakodott az alagsori bejáratot eltorlaszoló hordágy és görgős szekrény mögé, végül belépett a városi halottasház nyitott ajtaján.

Odabent megállt a néma sötétben, és feszülten fülelt. Két éve ebbe a fém boncasztalokkal és mosogatómedencékkel teli helyiségbe kerültek az elátkozott Regis Air 753-as járatának utasai. Eph itt fedezte fel a tűszúrásszerű nyomokat a látszólag halott

utasok nyakán; az aprócska seb a fő nyaki ütőéren keletkezett – és hamarosan az is kiderült róla, hogy a vámpírok csápjá okozta. A férfi itt látta először, hogyan vastagodnak meg a halott áldozatok hangszalagjait körülvevő nyálkahártyaredők, ami – mint később kiderült – a húsos csáp kialakulásának első lépése. Itt volt szemtanúja, hogyan változik az áldozatok vére egészséges vörösből olajos fehérre.

Ennek az épületnek a bejárata előtt ismerkedett meg Eph és Nora az idős régiségkereskedővel, Abraham Setrakiannel. Eph az állhatatos öregembernek köszönhetően ismerte meg a vámpírokat – tőle hallott először az ezüst és az ultraibolya sugarak vámpírölő tulajdonságáról, az Ősök létezéséről és az emberi történelmet befolyásoló szerepükről, valamint a Mester néven ismertté vált elfajzott Ősről, aki a 753-as járat fedélzetén érkezett az Újvilágba, és ezzel megpecsételte az emberiség sorsát.

Az épület a hatalomátvétel óta üresen állt. Egy vámpírok által vezetett városban a halottasház nem illett az infrastruktúrába, hiszen a halál már nem feltétlenül jelentette az emberi lét végét. Vagyis az olyan halál utáni rituálék, mint a gyász, a holttest előkészítése és a temetés, már elvesztették jelentőségüket, és kikoptak a köztudatból.

Eph ezt az épületet tette meg nem hivatalos főhadiszállásának. Megadóan elindult az emeletre Norához, hogy újra végighallgassa, Zack eltűnése mennyire gátolja őt az ellenállási harcban. Dr. Nora Martinez Eph jobbkeze volt a Járványügyi és -megelőzési Hivatal Kanári projektjében. A vámpírok hatalomátvétele miatti stressz és zűrzavar csak tovább mélyítette régóta alakuló kapcsolatukat. Eph megpróbálta biztonságba helyezni Norát és Zacket:

kimenekíteni őket a városból, amikor még jártak a vonatok. De a férfi legnagyobb félelme vált valóra, amikor Kelly, aki mindenáron magának akarta Drága Egyetlenét, egy egész vámpírraj élén jelent meg a Hudson folyó alatti alagútban, hogy kisiklassa a vonatot, megölje az utasokat – majd megtámadja Norát, és elrabolja a fiát.

Zack elrablása – amiért Eph egyáltalán nem hibáztatta Norát – óta kissé eltávolodtak egymástól, bár Eph mindenki mástól is eltávolodott. Még saját magától is. A férfi teljesen összezuhant, és tudta, hogy jelen pillanatban nem sokat tud Norának nyújtani.

A nőnek is megvolt a maga baja: elsősorban az anyja, Mariela Martinez, akinek agyát teljesen megbénította az Alzheimer-kór. A Halottkémi Hivatal épülete elég nagy volt ahhoz, hogy Nora anyja szabadon közlekedhessen a felső szinteken a kerekesszékebe szíjazva, vagy zoknis lábával végigsettenkedjen a folyosókon, és közben elbeszélgessen régóta eltűnt vagy meghalt szeretteivel. Nyomorúságos sorsa tulajdonképpen nem sokban különbözött az életben maradt emberekéétől. Sőt: Mrs. Martinez még hálás is lehetett, amiért az elméje a múltban keresett menedéket, és nem kellett szembesülnie a jelen borzalmaival.

Eph már a felborult kerekesszék láttán gyanakodni kezdett: a szék kikapcsolt szíjakkal hevert az oldalán a harmadik emeleti lépcsősor mellett. Aztán ammóniabűz csapta meg a férfi orrát: a szag egyértelműen vámpírok jelenlétére utalt. Eph kivonta a kardját, és émelygő gyomorral szaporázta meg a lépteit. Az épületben alig pislákolts valami fény, de Eph nem gyűjthetett lámpát, nehogy észrevegyék az utcáról, ezért félig összegörnyedve osont

végig a félhomályba burkolózó folyosón, éberén figyelve az ajtókat, a sarkokat és a többi potenciális búvóhelyet.

Egy ledőlt válaszfal mellett haladt el. Majd egy kifosztott vizsgálófülke következett. Meg egy felborított szék.

– Nora! – kiáltotta el magát.

Meggondolatlan lépés volt, de a férfi elő akarta csalogatni a *strigoikat*.

Az egyik szélső irodahelyiség sarkában Nora hátizsákjára bukkant. A táskát kinyitották, a nő ruháit és személyes tárgyait pedig szanaszét hajigálták. Nora Luma lámpája töltőre dugva hevert a sarokban. A szétszórt ruhák önmagukban még nem adtak volna okot gyanúra, de Eph tudta, a nő önszántából egy lépést sem tesz meg az UV lámpája nélkül. Nora fegyvertáskájának viszont nyomra veszett.

A férfi fogta a lámpát, és bekapcsolta. Az ultraibolya fény nyomán tarka színörvény derengett fel a szőnyegen és az íróasztal oldalán: vámpírürülék nyomai.

Itt *strigoik* portyáztak; ehhez nem fért kétség. Eph próbálta megőrizni a hidegvérét. A jelek szerint egyedül volt, legalábbis ezen az emeleten, aminek örült, viszont sehol sem látta Norát és az anyját, ami nyugtalansággal töltötte el.

Vajon összeesapásra is sor került? Megpróbált olvasni a jelekből: a foltok örvényéből meg a felborított székből. Elbizonytalanodott. Végment a folyosón, hátha talál valami erőszakra utaló jelet a megrongált berendezésen kívül, de nem járt sikerrel. Nora csak végszükség esetén harcolt, és ha itt barikádozta volna el magát, az épületben már nyüzsögnének a vámpírok. Eph inkább rajtaütésre gyanakodott.

Miközben átvizsgálta az íróasztalt, megtalálta mögötte Nora fegyvertáskáját, benne az ezüstkarddal. Tehát a nőt váratlanul érte a támadás. Márpedig ha nem kerül sor csatározásra – nem éri ezüst a vámpírokat –, az erőszakos halál esélye exponenciálisan csökken. A *strigoik* fűtyülnek a halottakra. Ők csak a bendőjüket akarják megtölteni.

Vajon Norát is elrabolták? Erre is megvolt az esély, de Eph ismerte Norát, és tudta, hogy a nő nem adja könnyen magát – ráadásul nem látott bizonyítékot az emberrablásra. Hacsak nem az anyját kapták el elsőnek. Lehet, hogy Nora Mrs. Martinez biztonsága érdekében hódolt be a támadóknak.

Ha így történt, akkor nem valószínű, hogy Nora átváltozott. A *strigoik* kizárólag a Mester utasítására gyarapították saját létszámukat: azzal, hogy vérszívás közben megfertőzik az embereket a vámpírvírussal, csak újabb éhes szájakat teremtenek. Nem, sokkal valószínűbb, hogy Norát valamelyik városszéli gyűjtőtáborba szállították. Ott aztán munkára fogják, vagy továbbképzik. Nem sokat lehetett tudni a táborok működéséről; aki egyszer odakerült, azt sosem látták viszont. Mrs. Martinezre viszont, aki már jócskán túl volt a virágkorán, sokkal szerencsétlenebb sors várt.

Eph idegesen tekintgetett körbe, miközben megpróbálta eldönteni, mitévő legyen. Úgy tűnt, véletlenszerű támadás történt – de vajon tényleg az volt? Eph időnként rákényszerült, hogy elszakadjon a többiektől, és megfontoltan közlekedjen a Halottkémi Hivatalban, hiszen Kelly folyton a nyomában lihegett. Ha lefűlelik, egészen az ellenállók főhadiszállásáig vezeti a Mestert. Vajon mi lehet a gond? Lehet, hogy Fet is megadta magát? Lehet, hogy a Mester beférközött közéjük?

Eph az asztalon heverő laptophoz lépett, és felnyitotta. A gép be volt kapcsolva. A férfi lenyomott egy billentyűt, hogy életre keltse a képernyőt. A Halottkémi Hivatal számítógépei egy még mindig működő központi szerverrel álltak összeköttetésben. Az internethálózat komoly károkat szenvedett, ezért eléggé megbízhatatlan volt. A felhasználók gyakrabban találkoztak hibaüzenetekkel, mint letölthető oldalakkal. A felügyelet nélkül maradt és illegális internet protokollcímek különösen fogékonyak voltak a vírusokra; az épület gépparkjának egy része vagy összeomlott a merevlemez megátámadó rosszindulatú szoftverek miatt, vagy a használhatatlanságig lelassult az operációs rendszer sérülései miatt. A mobiltelefon-technológiát sem telekommunikációs célokra, sem internet-hozzáférés biztosítására nem lehetett már alkalmazni. Miért is engedték volna meg az alsóbbrendű embereknek, hogy rácsatlakozhassanak egy egész világot lefedő kommunikációs hálózatra – amikor ezt a vámpírok telepaticusan is meg tudták oldani?

Eph és a társai abból a feltételezésből indultak ki, hogy az egész internet a vámpírok ellenőrzése alatt áll. Az az oldal, amit Eph a képernyőn látott – amit Norának hirtelen kellett otthagynia, így még becsukni sem maradt ideje –, valamiféle személyes üzenőfal vagy gyorsíráson alapuló kétszemélyes chatszoba lehetett.

A „NMart” nyilvánvalóan Nora Martinezt jelentette. Beszélgetőtársa „VFet”, azaz Vasziliy Fet, volt New York-i rácsálóiértő. Fet akkor csatlakozott az ellenállókhoz, amikor a *strigoik* érkezése patkányinváziót robbantott ki a városban. Értékes harcostársnak bizonyult, mivel a féregirtás szakértője volt, ráadásul jól ismerte a várost, főleg a föld alatti járatokat. Eph mellett ő is a

néhai Setrakian tanítványává vált, és igazi újvilági vámpírvadász-
szá képezte ki magát. Jelenleg egy teherhajón utazott valahol az
Atlanti-óceánon; egy fontos izlandi küldetésből igyekezett ha-
zafelé.

A beszélgetés, amely Fet részéről hemzsegett a rövidítésektől,
az előző nap kezdődött, és főleg Eph körül forgott. Eph olyasmit
látott, amire álmában sem gondolt volna:

NMart: E nincs itt – nem jött el a találkára. Igazad volt.

**Nem lett volna szabad megbíznom benne. Nincs más
választásom, várok...**

VFet: Ne maradj ott. Menj el onnan. Irány Roosvlt.

**NMart: Nem lehet – anyám rosszul van. Megpróbáljuk
kihúzni még egy napig. Most KOMOLYAN, ezt már
nem bírom elviselni. E csak bajt hoz ránk. Csak idő
kérdése, hogy az a kurva Kelly a nyomára bukkanjon.
Ide fogja csalogatni.**

**VFet: Igazad vn. De nélküle n megyünk smmire. N sza-
bad szem elől veszíteni.**

**NMart: Mindig a maga feje után megy. Nem törődik
senkivel.**

VFet: Akkor is ő a kulcs. Nekik. A M-nek. Nekünk.

**NMart: Tudom... de már nem tudok megbízni benne.
Úgy érzem, félreismertem...**

**VFet: N szabad hagynunk, hogy lecsússzon. Ez a te fe-
lelősséged is. Próbálj hatni rá. N tudja, hol a könyv.
Ez a mi szerencsénk. Legalább ebbe n tudja beleár-
tani magát.**

**NMart: Megint K házában van. Tudom. Z emlékei után
kutat. Mintha egy álmod próbálna kirabolni.**

Aztán:

NMart: Nagyon hiányzol. Mikor érsz haza?

VFet: Már úton vagyok. Te is hiányzol.

Eph ledobta a fegyvertáskáját, visszadugta a kardot a hüvelyébe, és lehuppant az irodai székre.

A legfrissebb üzenetváltásra meredt, újra meg újra elolvasta a sorokat. Szinte hallotta Nora hangját és Fet brooklynai akcentusát.

Te is hiányzol.

Súlytalannak érezte magát – mintha már nem hatna rá a gravitáció. És mégis itt ült a széken, mozdulatlanul.

Csodálkozott, hogy nem fogja el a düh. Hogy nem berzenkedik az igazságérzete. Amiért elárulták. Hogy nem őrvölgy a féltékenységétől.

Sokféle érzelm kavargott benne. De csak a felszínen. Nem a mélyben. Érzékelte a jelenlétüket, de... már ez sem érdekelte. Olyan pocskul érezte magát, hogy már semmi sem tudta megváltoztatni az alapvetően keserű szájízét.

Hogy történhetett meg? Az elmúlt két év során Eph néha szándékosan kerülte Norát. Hogy megvédje őt és a többieket... legalábbis ezzel nyugtatgatta magát, hogy ne kelljen beismernie, egyszerűen elhanyagolja a nőt.